

stillingsmand efter denne Lov tilkommende Gager og Lønninger blive at forelægge Indenrigsministeren, inden nogen Anvisning efter nærværende Lov kan finde Sted.
vedtoges eenstemmigt med 68 Stemmer.

10) Forslag af Alberti, Broberg, A. Hage, S. Hage, Kayser, Monrad, Müllen, Steen og Tscherning:

§ 7 affattes saaledes:

Enhver Embedsmand og Bestillingsmand, som ikke har over 900 Rd. i Gage eller Lønning, tillægges endvidere et saa stort Dyrtids-tillæg, som Foisjellen er imellem hvad hans Gage eller Lønning, beregnet paa ovennævnte Maade, vilde udgjøre for de tre Maanedes Januar, Februar og Marts 1856 og hvad den nu virkelig udgjør.
vedtoges eenstemmigt med 71 Stemmer.

§ 8 med det dertil hørende Endringsforslag, fattes derpaa under Forhandling.

Steen: Den Affattelse, som er foreslaaet af § 8, vil det ærede Thing see, gaaer ud paa at udskyde den første Deel af Paragraphen, hvormod den sidste Deel efter vort Forslag bliver staaende. Hensigten med at udskyde den første Deel er at forebygge, at det Ansvar, der paahviler den høitærede Minister, skal bortfalde, naar der er indført en saadan Bestemmelse som den, der staaer nævnt i § 8, hvormod man har troet, at det er fuldkommen rigtigt, at Fortolkningen af Loven ikke kan gjøres til Gjenstand for Rettergang fra deres Side, hvis Gager eller Lønninger udbetales efter de her fastsatte Regler.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke Andet, end i dobbelt Henseende erklære mig imod dette Endringsforslag. Naar der for det Første er sagt, at Ministeren skulde ikke have Leilighed til at frigjøre sig for Ansvar for denne Embedsforretning derved, at der i Loven blev givet ham en Bemyndigelse til, at afgjøre alle, i Anledning af denne Lovs Anvendelse, opstaaende Spørgsmaal, saa har det aldrig været min Tanke, at Indenrigsministe-

ren, hvad denne Lovs Udførelse angaaer, skulde være fri for det almindelige Ansvar, der paaligger ham for al hans Embedsførelse, — som han her udøver efter en særegen Bemyndigelse — ikke blot, naar man vil tænke sig, at han vittterlig gjorde sig skyldig i urigtige Afgjørelser, men ogsaa, naar dette stete af tilregnelig Uagtsomhed. Jeg seer altsaa ikke, at der er nogen Grund til at udskyde den første Deel af den i Lovforslaget foreliggende Paragraph, da Ministeren ved at lade den blive staaende paa ingen Maade fritages for Ansvar. Dernæst maa jeg bemærke, at det har været den tidligere Regel, at Finansministeren afgjorde disse Spørgsmaal ved sin Resolution og ikke de enkelte Ministre hver for sit Vedkommende. Det er denne Regel, som man i Loven har villet opretholde. Samtlige Ministre, ogsaa Kongerigets særlige Ministre, vare enige i, at een Minister burde have Afgjørelsen af disse Spørgsmaal, da de derved vilde blive afgjorte efter een Regel og paa een Maade. Hvis den første Deel af Paragraphen udskydes, saa vil Følgen blive, at hver enkelt Minister maa, saavidt jeg skjønner, afgjøre for sit Vedkommende de Spørgsmaal, der ville reise sig; — det var netop det, man vilde undgaae. Endelig skal jeg med Hensyn til, at der er foreslaaet, at der til Bestemmelsen om, at Fortolkningen af Loven ei skal kunne gjøres til Gjenstand for Rettergang, skal tilføies: „fra deres Side, hvis Gager eller Lønninger udbetales efter de her fastsatte Regler“, bemærke, at man efter Densene maatte forstaae det saaledes, at Ministeren skulde ligeoverfor Statskassen paatage sig Ansvar for ethvert anvist Tillæg, som senere maaffee Retten fandt urigtigt, selv om Forslaaelsen af Loven i et saadant Tilfælde var nok saa tvivlsom; men dette forekommer mig at være et saa urimeligt Ansvar, at Ingen vil kunne paatage sig det. Naar man skal afgjøre Hundreder af slike Tilfælde, som ere tvivlsomme, saa maa man naturligviis anvende Flid og Opmærksomhed derpaa; men, gjør man det, saa maa man, som enhver Dommer i en Sag, ikke kunne kaldes til Ansvar, fordi man ikke netop har truffet det, som den overordnede Domstol — man maa vel her tænke paa